

Em dic Lucy Barton

Fe Fernández / Llibreria L'Espolsada

Es fa difícil començar qualsevol llibre d'Elizabeth Strout si has llegit *Olive Kitteridge* perquè és una novel·la immensa amb una protagonista d'aquelles que deixen pòsit, un personatge que roman amb tu per sempre i que forma part del teu mapa lector. Quan vaig rebre les galeres de *Em dic Lucy Barton*, al mes de maig, les vaig llegir a consciència i no us enganyo si us dic que quan vaig acabar vaig pensar està bé però... i sense ser-ne conscient vaig tornar a començar el llibre automàticament, sense pensar-hi, i aleshores sí que em vaig retrobar amb l'escriptura de Strout, precisa, quirúrgica i efectiva.

Em dic Lucy Barton és una novel·la escrita amb primera persona que relata la vida de la Lucy Barton, una dona casada amb dues filles a qui han intervingut de l'apèndix, el que ha de ser un ingrés ràpid esdevé una estada de nou setmanes en un hospital de Nova York, en una habitació amb vistes a l'edifici de la Chrysler. Barton amb el temps esdevindrà l'escriptora que tant desitja i és des del record que descriu les setmanes a l'hospital i tot allò que va succeir a la seva vida. La Lucy fa anys que no es veu amb la seva família, una gent del camp que ha passat molta misèria i penúria i que ja no se la sent seva perquè aconsegueix anar a la universitat i sortir-se'n. Al cap d'uns dies d'ingrés, la mare apareix als peus del llit i, sense saber massa què dir-se ni com, comencen a parlar del passat, a recordar gent del poble, a explicar-se la vida dels veïns i en mica en mica, la Lucy, comença a saber qui és i a descobrir coses del seu passat que li donen les eines per entendre els seus pares. Les converses amb la mare i l'estada de l'hospital li capgiren la vida. Recordar el fred i la fam i ser l'objecte de burla a l'escola per la roba foradada la retornen en sec a la vida.

"Em ve a la memòria en Jeremy quan em va dir que per ser escriptora havia de ser implacable. I penso que no vaig anar mai a veure el meu germà i la meva germana i els meus pares perquè sempre estava treballant en algun relat o altre i no tenia mai temps. (Però és que tampoc hi volia anar). Sempre em faltava temps, i més endavant em vaig adonar que si aguantava el meu matrimoni no tornaria a escriure cap llibre, no la mena

de llibre que jo volia escriure, i això també hi va influir. De fet, aquesta implacabilitat, dic jo, arriba quan m'aferro a mi mateixa i declaro: "Aquesta sóc jo, i no aniré allà on no puc suportar anar --a Amagash, Illinois--, i no aguantaré un matrimoni si no vull, i m'aferraré a mi mateixa i tiraré endavant en la vida, cega com un ratpenat, però jo endavant!" Això és la implacabilitat, dic jo."

Una de les coses que més m'agrada d'Strout és aquesta manera de construir les novel·les, és com si la novel·la fos el recipient per contenir-hi moltes històries que conflueixen quan cal i se separen i prenen camins diferents quan convé. Potser perquè Strout també és una escriptora de contes i per això juga a construir la novel·la a base de molts relats. Dijous vaig tenir la immensa sort de conèixer l'autora, de poder-hi parlar breument, vaig preguntar-li què la feia escriure així i em va explicar que és la seva manera de concebre les històries i de com li vénen al cap. Strout fa dir moltes coses a Barton però també n'hi fa callar d'altres que són tant o més importants per construir la vida d'una dona que aspira a ser ella mateixa i a reconciliar-se amb el passat i amb una infantesa que ve marcada pel llegat vital dels seus pares. Si bé és cert que l'escriptura pot semblar ascèptica i freda a mi em remou i em recorda que Strout ofereix el que jo espero de la literatura. Com diu Rodrigo Fresán si us agraden els personatges d'Alice Munro, Lucia Berlin i Anne Tyler, Lucy Barton no us decebrà.

Traduïda per Esther Tallada en català

Publica Edicions de 1984

Traduïda per Flora Casas

Publica Duomo